

de bestyrka de angelsaksiska källornas vitnesbörd, liksom de i sin ordning bestyrkas af dem¹.

Härmed har jag bemött den sista och viktigaste utaf de invändningar, som med fog kunna göras mot identifieringen af Geaterna i Beovulf med Jutarne. Uti namnet ligger intet hinder för detta antagande; tvärt om gaf undersökningen rörande namnet i utbyte ett nytt stöd

¹ Vid mer än ett tillfälle här ofvan har jag satt namnen Götar och Gotar o. s. v. vid sidan af hvarandra på ett sätt, som antyder, att jag anser dem vara, såsom ord och språkformer betraktade, ungefär identiska. Detta tarfvar en förklaring. Det har under de sista årtiondena för den nordiska filologien gällt såsom ett *crimen læsæ majestatis* att sammanställa de båda namnen Götar och Gotar på något sätt, som kunde antyda, att de vore egentligen samma ord, om ock naturligen roten erkändes vara gemensam. För icke-filologer har denna stränga åtskilnad städse syntts temligen orimlig. Orden äro allt för lika och framför allt de folk, som dermed betecknats, allt för närbeslägtade, för att man skulle vilja släppa antagandet om en mycket nära frändskap mellan dem. Det måste därför helsas utaf historikern med det största bifall, när filologien under sin fortgående utveckling nu sjelf öppnar utsigt för den förklaringen, att de båda namnen blott äro tvenne olika former utaf samma ord. Det är de undersökningar rörande accentförhållandena i vårt äldre språk, hvilka i senare tid utförts särdeles af min kollega härstädes, dr Axel Kock, som gifvit detta uppslag. Man finner deraf följande. Ett ursprungligt *au* har i nordiska språk behandlats på olika sätt, beroende på, huruvida det hade eller saknade hufvudaccent. I det förra fallet qvarstod det som bekant i isländskan som *au* (*ou*) och utvecklades i fornsvenskan till *ö*; i det senare fallet öfvergick det till *o* (Kock, *Tydning af gamla svenska ord*, 1881, s. 1 ff.). På detta sätt har af den oaccentuerade konjunktionen *auk* blifvit isl. och fsv. *ok*, af *skautkónungr* (konung Olof Eriks-sons binamn) — fsv. *skotkónungr*, af *Gautstáver* namnet *Gu(t)staf*, af fsv. *brùplaup* — fsv. *brullop* o. s. v., under det att vid sidan af dessa senare former (forn)svenskan äfven har *skötkonunger*, *Götstaf*, *brüllöp*. Dessa äro snarast att förklara deraf, att man kunde accentuera icke blott *skautkónungr* utan äfven *skautkonungr*, icke blott *brùplaup* utan äfven *bruplaup*; i äldre språket hafva nämligen massor af komposita